

Supplement

Mor mezi zvířaty.

Kdysi přepadl mor říši zvířat; množství jich hynulo každý den, a nikde nekynula naděje v pomoc a úlevu. To když viděl král zvířat lev, svolal rádce své a takto je oslovil: „Strašný mor nás hubí dnem i nocí bez milosti, a všecka naše síla slabá jest proti kruté nemoci. Ba musíme za to míti, že samo nebe sesílá za nepravosti naše na nás trest veliký. Protož myslím, abychom pro utišení hněvu bohů vyhledali mezi sebou vinníka největšího, ten pak ať na smíření za všecky umře. Každý však upřímně se musí vyznati z činu svých, abychom spravedlivě posoudili, kdo z nás nejvíce zavinil. Co mne se týká, přiznávám se vám, přátelé, že mnohé jehně lahůdkou mně bylo. Čím mně ublížilo? ničím. Ba mnohý pastýř pod mocnou tlapou mojí dokrvácel. Obětuji se tedy, bude-li třeba, však dříve i vy se vyznejte podobně, aby zahynul hříšník největší.“

Úlisná liška rychle vpadla: „Ó pane, tys příliš dobrý král; jak jemné máš ty svědomí! což hříchem jest pohltit jehňata, tak hloupá zvířata? Nikoli, tys jim prokázal příliš mnoho cti, žes je rdousil. A co se týče pastýře, zasluhoval trest, neboť náležel k lidem, kteří si osobují vládu nad zvířaty.“

Licoměrný lišák končil, a lichometníci projevíli mu hlučně svůj souhlas.

Vyznával se tygr i medvěd a jiná mocná zvířata, však shromáždění netroufalo si zkoumati jich činy. Všichni dravci rváči až do psa byli polovičními svatými. Bylať to vždy válka, a tu stejné právo na obou stranách, a kdo může za to, že slabší podlehl?

Posléze přistoupil šedivec osel. „Těž já jsem vinníkem,“ vyznával skroušeně. „Pamatuji se, že jsem jednou kráčel přes klášterní louku. Já měl hlad, příležitost lákala, tučná tráva mne dráždila, a ďábel ponoukal mne ku zlému skutku. Zkrátka bez rozmýšlení jsem spásal trávy asi co by do jeslí se vešlo; vím, že

to byla nepravost, mne hryže svědomí, a zajisté již takto se neprohřeším!“

Po těch slovech strhl se hluk veliký mezi zvířaty; vlk, jenž také právu trochu rozuměl, dokazoval, že zločinný osel musí obětován býti, ten bídník, ten ničema, jímž všecko zlo na říši přišlo. Z přečinu jeho stal se zločin, jenž smrt vyžadoval. Žráti trávu jiného! jen smrt může zhladit vinu takovou. A skutečně byl osel odpraven na smíření bohů.

Taškář *velký* z přízně všech se těší,
malý jenom na čekán se věší.